

Flaskpost från Randivåg

Stilla havet, maj – juni 2017

Fiji

Juni

Den 5 juni kl. 13.00 kom vi fram till huvudstaden Suva på ön Viti Levu i Fiji efter nio dygns segling och 1.150 sjömil. Vi hade mest svaga vindar och seglingen gick utan problem. Vi fick först besök av karantänmyndigheten, sen passpolis, tull och hälsovårdsmyndigheten. När de hade åkt var vi formellt inklarerade i Fiji och kunde gå iland. Just denna första dag stannade vi ombord, stekte en bit av fisken vi fångat några dagar tidigare och somnade gott på kvällen.

I en speciell avdelning på marknaden i Suva såldes kava.

Vi stannade i Suva en vecka tittade på det sevärda, handlade mat, diesel och gasol och var till marknaden och köpte kava. Kava är en rot som mals, blandas med vatten och dricks – som ett berusningsmedel. Kava köpte vi för att ge till hövdingarna i de byar vi tänkte besöka. Svårigheten var att veta hur många kava-rötter vi skulle köpa för när vi lämnade Suva skulle vi inte kunna få tag i fler. Vi köpte 10 kava-rötter, alla vackert inslagna och det räckte och blev över.

En av dagarna blev speciellt minnesvärd, vi fick vara med på en indisk ceremoni med folk som gick på glödande kol. Det var en taxichaufför som frågade

om vi var intresserade av att följa med. Ja, sa vi, det låter intressant. Några andra båtbesättningar kom också med, så vi var två taxibilar som åkte iväg. Vår chaufför hämtade sin vackra fru som var klädd i indiska kläder. Vi körde ut ur Suva, och efter en timme var vi där. Vi fick veta att detta var slutet på en

veckolång festlighet, en entonig musik spelade och efter ett tag kom ett 40-tal gulklädda män och pojkar gående. De hade förberett sig på denna dag genom att fasta (inget kött) och be i nio dagar och skulle nu med gudarnas goda vilja gå på glödande kol utan att känna smärta. De sa att kolet hade 600 grader och vi såg att de mindre pojkarna grät när de långsamt gick den ca 10 meter långa vandringen. Andra nästan sprang över glöden. Många försökte vinkla upp tårna, nästan alla gick sträckan mer än en gång. De hade fått gudarnas väl-signelse och problem att gå under de dagar blåsorna läkte under fötterna. Efteråt fick vi mat, en tallrik med ris, potatis och sallad. Gott och lagom starkt för oss! Vi fick skjuts tillbaka och försökte smälta vad vi sett med en öl i yachtklubben. Det

Här står män och pojkar i kö för att gå på glödande kol.

Här blir vi visade hantverk som tillverkats på Benga.

var inte en turistföreställning vi var med om, vi var de enda turisterna där. Detta var en genuin indisk sed. I Fiji bor många med indiskt ursprung. De kom för att arbeta med sockerrören som odlas här och i dag är det en stor indisk befolkning i Fiji. Indierna har hand om det mesta av handel, service och transport, men räknas ändå som andra klassens invånare. De kan t ex inte äga land.

Strax utanför Suva ligger ön Benga som blev vår nästa mål. Vi ankrade i en vik och där gjorde vi vår första ”sevu-sevu” i den by som låg i viken. Sevu-sevu är att gå till hövdingen, lämna över en kava-gåva och be att få vistas inom byns område. All mark i Fiji ägs av någon by och för

att kunna vistas på deras område (både mark och vatten) behöver vi tillstånd. Förutom att det är ett sätt att presentera sig för byborna är det också ett bra sätt för oss att komma i kontakt med invånarna i byn. Efter att vi överlämnat vår gåva och fått tillstånd av hövdingen att vistas inom deras område, blev vi visade runt byn och sen promenerade de med oss till vår dinge igen. Vi var några båtar som ankrade i viken och runt 5-tiden på eftermiddagen samlades vi i någon båt för "sundowner". Man tar med vad man vill dricka och något tilltugg, sen sitter man och pratar i några timmar innan det blir middag på respektive båt. En trevlig avslutning av dagen.

Vi blev bjudna på pannkakor hos Ma.

Vi stannade vid Benga till den 22 juni då vi seglade mot Fulaga i södra delen av Lau-gruppen som ligger mellan Fiji och Tonga (tillhör Fiji). Lite segling, lite motorgång, stundtals halv storm med åska och regn och stundtals stiltje. Efter två dygn kunde vi gå för motor in genom den smala öppningen i revet till Fulaga. Infarten är 55 meter bred och man går in när det är svag medström eller svag motström. Vi hade 2,5 knop motström och det fungerade bra. Vi ankrade utanför en förtrollande vacker liten ö och pustade ut. Inte en lång segling, men krävande! Det är endast ca fem år sedan man tillät seglare i området, och fortfarande är det inte så många som seglar hit, det är lite kämpigt att segla mot vinden för att komma hit.

Fulaga är en mycket isolerad ö. Hit kommer ett fartyg en gång i månaden med förnödenheter och passagerare. Inga turister, förutom seglare, kommer till ön. Vi seglare tas nu emot med öppna armar, varje båt får en värdfamilj och vi tas omhand som gäster. Vi gjorde sevu-sevu och fick en värdfamilj, det var en ung kvinna, Ma, och hennes fyra årige son Joshua som tog hand om oss. Vi blev bjudna på te och pannkakor i Mas hus, vi satt på golvet och åt. Sen visade Ma oss runt i byn och vi bestämde att ses på onsdag då det är marknad vid skolan. Kunde vi ta med en bakad chokladkaka? Jo, det skulle väl gå bra.

Dagen därpå stod det klart att Nya Zeeland vunnit Americas cup och Russel från NZ på båten Ta-B spelade "We are the winner" på hög volym på VHF kanal 16 och bjöd in alla på knytkalas på kvällen. Det blev en trevlig kväll där även amerikaner (som förlorade mot NZ) var närvarande och festade! Sverige kom på en hedrande fjärde plats.

På onsdagen tog vi dingens och körde in till ön och gick till Ma och vi fortsatte till marknaden vid skolan (där skolan fick en del av vinsten av var och en som deltog). Vi köpte en kokoskrabba och fick med oss lite mat som vi åt hos Ma, tillsammans med den mat vi hade med oss. Chokladkakan sålde Ma på marknaden. Efter maten hade vi en kava-ceremoni med kavapulver som vi hade med oss. Det var Mas svärmor, en manlig kusin med kompis och Ma. Kusinen gjorde iordning kavan, la pulvret i en ren trasa som lades i rent vatten. När pulvret löstes upp i vattnet började själva ceremonin: ett halvt kokosnötsskal fylldes med kava och vi skulle dricka ur allt i ett svep. Det smakade som att dricka naturen, smakade jord – eller som att tugga på en gren. Mustigt. Det smakade inte illa, men inte heller gott. Kava är mildt avslappnande och vid stark kava

Kavaceremoni hos Ma med Mas svärmor och kusin.

domnar läpparna och tungan och om man dricker mycket av en stark kava blir man så avslappnad att det kan bli svårt att stå på benen! Men man blir inte berusad som vid alkohol. Den kava vi hade var mild, inga domnade läppar eller skakiga ben. Vi hade inga problem att gå tillbaka till dinggen efter att kavan var slut.

En av de fina stränderna på Fulaga.

eftermiddag som avslutades med ett gående bord där både gris, bröd och alla seglarnas mat dukades upp. Om man inte hade med sig tallrik tog man ett kokosnötsblad istället. Vår chokladkaka hade strykande åtgång, det tog högst 2 sek innan den var slut. De stora båtarna tog med personerna tillbaka till huvudön igen strax innan mörkret. En härlig dag!

Lisa och Sven-Gösta

Dagen efter var vi och dök vid ingången till revet, vi var där strax innan högvatten så först kunde vi flyta med vattnet in i lagunen och sen vände strömmen och vi flöt ut igen. Många fiskar (hajar längs botten) och fina koraller. Trots att vi hade våtdräkt blev vi kalla, två timmar räckte. Det var 23 grader i vattnet.

På fredagen ordnade byn picknick på en ö. De stora båtarna hämtade ett 30-tal Falanga-bor och tog dem med till picknickön. Även en levande gris åkte med en av båtarna, men den blev snabbt dödad, flådd och lagd i en grop med varma stenar och glödande kol. Några bakade bröd på samma sätt. Några hade en kava ceremoni (svag kava), andra spelade boll, badade, spelade kort, sov eller pratade. En avslappnad

Picknick med fulagabor. Seglarnas mat i plastbyttor!